

22 بهمن، اقتدار رژیم یا تداوم مبارزه؟

در جریان مبارزه روز 22 بهمن چند نکته قابل تعمق و توجه وجود داشت. اول اینکه دولت هزارن نیروی سرکوب گر را از شهرستانها به تهران آورد و تمرکز نیروها را به حد بی سابقه ای رساند؛ آوردن هزاران نیروی سرکوب گر از اقاصا نقاط ایران را نمی توان صرفا نشانه اقتدار رژیم دانست، بلکه از زاویه ای دیگر نشانه هراس از جنبش واقعی و وسیعی است که طی چند ماه گذشته دولت را برای مقابله، وادار به بسیج نیرو از سراسر ایران نمود. دهها هزار نیرویی که در این روز در خیابان های تهران به هر عابری حمله می کردند و بدون دلیل و مدرکی مردم را بازداشت می کردند، با وجود اینکه در صدها تقاطع شهر نیروهای سرکوبگر حضور داشتند و تعداد موتور سواران بسیار افزایش یافته بود، و دستگاه ها و تفنگ های رنگ پاش و دیگر ابزار های جدید بکار گرفته شده بود، اما باز هم چند تظاهرات موضعی در خیابان های اطراف صادقیه و ولی عصر و ... در چنین فضای امنیتی و سیاهی نشاندهنده تداوم مبارزه است. از سوی دیگر حضور هزاران نفر از مردم در خیابان ها برای اینکه از فرصت ها استفاده کنند تا اعتراض خیابانی بر راه بیندازند، در شرایطی که مرتب بازداشت و بازجویی می شدند، خود نشانه انگیزه های قوی مردم برای تداوم مبارزه است.

ما باید بدانیم که تهران همه ایران نیست و رژیم با این سیاست که همه نیرو ها را از سراسر ایران به تهران بیاورد قادر نخواهد شد به هدف ضد مردمی خود برسد. روز 22 بهمن در شهرهای اهواز، مشهد و اصفهان تظاهرات خیابانی قابل توجهی برگزار گردید. در مشهد بیش از صد نفر و در اهواز بیش از پنجاه نفر بازداشت گردیدند. هر چند متأسفانه انعکاس اخبار آنها کم رنگ بود، اما به هر شکل اعتراض در این شهرستان ها بسیار با اهمیت و تبلور وسعت جنبش و محدود نبودن آن به تهران است.

همانطور که حکومت برای مقابله با جنبش مردم تهران، اقدام به بسیج نیرو از شهرستان ها نموده، مردم نیز با افزایش دامنه مبارزه در شهرستان ها می توانند با این سیاست مقابله نمایند. از این پس مبارزه در شهرستان ها از اهمیت بیشتری بر خوردار است و شاید به همین درجه انعکاس آن نیز اهمیت دارد. واقعیت این است که انعکاس اخبار شهرستان ها به نسبت تهران بسیار کمتر است و این نقطه ضعف جنبش در شهرستان ها است. مردم در این مورد همچون تهران قادرند از داخل منازل و به شیوه های مناسب

دیگر فیلم تهیه نمایند و یا پس از تظاهرات با تهیه گزارش های ساده ولی کامل و ارسال آن برای شبکه های ماهواره ای و یا سایت های اینترنتی گام مهم و بزرگی در راستای انعکاس مبارزات مردم بردارند.

به هر اندازه که کارگران و مردم در شهرستان ها بتوانند در سالگرد ها و مناسبت های مختلف اعتراضاتی را سازمان دهند، ارزش آن کمتر از مبارزات مردم تهران نخواهد بود و نباید آنها را دست کم گرفت و یا فقط چشم به مبارزه در تهران داشت. در این دوره گسترش مبارزه در سراسر ایران و حتی شهرهای کوچک و روستاها می توانند به تداوم و پیش روی جنبش کمک موثری نمایند.

مبارزات در خارج کشور نیز در راستای تداوم مبارزات موثر است، کم کم تجمع و اعتراض در مقابل سفارت های رژیم در روزقرار های مردمی دارد جا می افتد و این همسو شدن مبارزات خارج با داخل کشور را عملی می کند. روز 22 بهمن در مقابل بسیاری از سفارت ها از جمله سفارت ایران در سوئد چند هزار نفر تجمع کردند که با تهاجم پلیس سوئد و ضرب و شتم مواجه شدند، اما مردم با در دست داشتن پرچم های سرخ و شعارهای کارگری و ضد دولتی به مقابله برخاستند، باید این مبارزات را به سنت انقلابی و پا بر جایی تبدیل کرد تا جنبش در ایران را تقویت نماید. هر چند که رسانه های آمریکا و انگلیس که از پرچم های سرخ و شعارهای کارگری هیچ دل خوشی ندارند این اخبار را منعکس نکردند، اما دیگر دوران لاپوشانی و سانسور نیست و خبر ها به سرعت به گوش مردم می رسد.

22 بهمن همچون دیگر سالگردها ثابت نمود که جنبش اعتراضی ادامه دارد و جنبش مردم را نمی توان حتی بابسیج همه مزدوران متوقف ساخت.

زنده باد جنبش کارگری، زنده باد جنبش مردمی، زنده باد سوسیالیسم

کمیته های کارگران سوسیالیست داخل کشور

88/12/10

mdehgan@ymail.com